

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 8Sžk/8/2019
Identifikačné číslo spisu: 7018200337
Dátum vydania rozhodnutia: 16.05.2019
Meno a priezvisko: Mgr. Peter Melicher
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:7018200337.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu : S. R., X. XX. S. XXXX, Š. S. N., L. Y. F., N., C. XX, právne zastúpený : IN FORO - AYRUMYAN advokátska kancelária s. r. o., so sídlom kancelárie v Bratislave, Uhrova 4, IČO : 51 011 344, proti žalovanému : Úrad hraničnej a cudzineckej polície Prezídia policajného zboru, Riaditeľstvo hraničnej a cudzineckej polície Sobrance, Oddelenie hraničnej kontroly Policajného zboru Výšné Nemecké, so sídlom vo Výšnom Nemeckom, 124, v konaní o žalobe proti inému zásahu orgánu verejnej správy, konajúc o kasačnej sťažnosti žalobcu proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach zo 16. novembra 2018 č. k. 1 Sa 30/2018-78, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť žalobcu z a m i e t a .
Účastníkom konania náhradu trov kasačného konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

1. Krajský súd v Košiciach (ďalej aj ako „správny súd“) uznesením zo 16. novembra 2018 č. k. 1 Sa 30/2018-78 (ďalej aj ako „napadnuté rozhodnutie“ alebo „rozhodnutie správneho súdu“) odmietol podľa ustanovenia § 98 ods. 1 písm. d) Správneho súdneho poriadku ako oneskorene podanú žalobu proti inému zásahu orgánu verejnej správy, ktorou sa žalobca domáhal zákazu žalovanému orgánu verejnej správy pokračovať v inom zásahu, ktorým je nesprávny zápis o zákaze vstupu žalobcu na územie štátov schengenského priestoru, vedený v Schengenskom informačnom systéme druhej generácie (SIS II) na základe rozhodnutia o zákaze vstupu na územie Slovenskej republiky z 10. augusta 2016 Č. p. : PPZ-HCP-SO17-202-006/2016 (ďalej aj ako „rozhodnutie o zákaze vstupu“), ktorým bol žalobcovi uložený podľa ustanovenia § 82 ods. 7 zákona č. 404/2011 Z. z. zákaz vstupu na územie Slovenskej republiky na tri roky a príkazu žalovanému orgánu verejnej správy, aby v lehote troch dní od právoplatnosti rozhodnutia, obnovil stav pred iným zásahom, a to tým, že upraví zápis o žalobcovi v Schengenskom informačnom systéme druhej generácie (SIS II) v súlade s výrokovou časťou rozhodnutia o zákaze vstupu.

2. Správny súd v napadnutom rozhodnutí uviedol, že z obsahu podaní účastníkov konania a najmä z obsahu spisovej dokumentácie žalovaného orgánu verejnej správy správny súd zistil, že žalobca o zákaze vstupu na územie Slovenskej republiky bol poučený podľa článku 24 Nariadenia Európskeho parlamentu

a Rady (ES) č. 1987/2006 z 20. decembra 2006 o zriadení, prevádzke a využívaní Schengenského informačného systému druhej generácie (SIS II) o tom, že jeho údaje budú vložené do Schengenského informačného systému a bude vyhotovený záznam v Schengenskom informačnom systéme, čoho dôsledkom je odopretie vstupu alebo pobytu na územie členských štátov schengenského priestoru, na ktorú skutočnosť poukázal aj žalovaný orgán verejnej správy vo svojom vyjadrení k žalobe žalobcu. Z obsahu spisovej dokumentácie žalovaného orgánu verejnej správy ďalej správny súd zistil, že žalobca bol s vyššie uvedeným poučením oboznámený 10. augusta 2016, čo potvrdil aj svojím podpisom v poučení cudzinca Č. p. : PPZ-HCP-SO17-202-007/2016 z 10. augusta 2016, kedy sa žalobca dozvedel o ním tvrdenom inom zásahu žalovaného orgánu verejnej správy, ktorý iný zásah podľa žalobcu bol vykonaný a ktorý je podľa žalobcu nesprávnym zápisom o zákaze vstupu žalobcu na územie členských štátov schengenského priestoru, vedený v Schengenskom informačnom systéme druhej generácie, na základe rozhodnutia pod Č. p.: PPZ-HCP-SO17-202-006/2016 z 10. augusta 2016, ktorým bol žalobcovi uložený zákaz vstupu na územie Slovenskej republiky v trvaní 3 rokov. Sám žalobca v žalobe konštatuje, že žalovaný orgán verejnej správy pochybil pri výkone rozhodnutia o zákaze vstupu, tým že pri výkone práv z nariadenia zapísal do systému SIS II údaj, ktorý už od 10. augusta 2016 obmedzuje žalobcu v práve vycestovať do inej členskej krajiny Schengenu. Žalobca v úvodnej časti žaloby iba uvádza, že lehota na podanie žaloby proti inému zásahu je zachovaná v zmysle ustanovenia § 256 Správneho súdneho poriadku, keďže odo dňa vykonania iného zásahu žalovaným orgánom verejnej správy neuplynulo dva roky. Zo žalobcom uvedeného vyplýva, že žalobca prehliada subjektívnu dvojmesačnú lehotu na podanie žaloby vyplývajúcu z ním označeného zákonného ustanovenia § 256 Správneho súdneho poriadku.

3. Správny súd ďalej poukázal na ustanovenia § 97, § 252 ods. 1, § 256 a § 98 ods. 1 písm. d) Správneho súdneho poriadku a uviedol, že po doručení spisovej dokumentácie žalovaného orgánu verejnej správy správny súd skúmal splnenie procesných podmienok na konanie o žalobe žalobcu proti inému zásahu orgánu verejnej správy.

4. Ďalej správny súd uviedol, že ako to vyplýva z ustanovenia § 256 Správneho súdneho poriadku, správna žaloba vo veci iného zásahu orgánu verejnej správy musí byť podaná v (subjektívnej) lehote dvoch mesiacov odo dňa, keď sa osoba dotknutá iným zásahom orgánu verejnej správy o ňom dozvedela, teda keď sa o inom zásahu v danom prípade dozvedel žalobca. Dotknutou osobou podľa tvrdenia žalobcu je žalobca. Ako to je poznateľné z obsahu spisovej dokumentácie žalovaného orgánu verejnej správy, žalobca sa dozvedel o predmetnom ním tvrdenom inom zásahu žalovaného orgánu verejnej správy, a teda o tom, že jeho údaje budú vložené do Schengenského informačného systému a bude vyhotovený záznam v Schengenskom informačnom systéme, čoho dôsledkom je odopretie vstupu alebo pobytu na územie členských štátov schengenského priestoru, 10. júna 2016, kedy o tomto ním tvrdenom zásahu bol poučený žalovaným orgánom verejnej správy. Žalobca podal žalobu na správnom súde až dňa 13. marca 2018. S poukazom na znenie ustanovenia § 256 Správneho súdneho poriadku teda žalobca mohol účinne podať predmetnú žalobu proti žalovanému orgánu verejnej správy (§ 252 a nasl. Správneho súdneho poriadku) v zákonom stanovenej subjektívnej lehote dvoch mesiacov, a teda do 10. októbra 2016. Predmetná žaloba však bola podaná na správnom súde až 13. marca 2018, a teda zjavne oneskorene.

5. Pretože žaloba žalobcu proti inému zásahu žalovaného orgánu verejnej správy bola podaná po uplynutí dvojmesačnej subjektívnej lehoty na jej podanie, bola podaná oneskorene. S poukazom na uvedené a za použitia ustanovenia § 98 ods. 1 písm. d) Správneho súdneho poriadku preto správny súd žalobu žalobcu odmietol ako oneskorene podanú. O náhrade trov konania správny súd rozhodol podľa ustanovenia § 170 písm. a) Správneho súdneho poriadku, v zmysle ktorého žiaden z účastníkov konania nemá právo na náhradu trov konania, ak žaloba bola odmietnutá.

6. Žalobca podal prostredníctvom svojho právneho zástupcu riadne a včas proti rozhodnutiu správneho súdu kasačnú sťažnosť (ďalej aj ako „podaná kasačná sťažnosť“ alebo „kasačná sťažnosť žalobkyne“), v ktorej sa domáhal aby Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj ako „kasačný súd“) rozhodnutie správneho súdu zrušil a vrátil mu vec na ďalšie konanie. Žalobca si uplatnil náhradu trov kasačného

konania. Žalobca napadol rozhodnutie správneho súdu podanou kasačnou sťažnosťou v celom rozsahu z dôvodu podľa ustanovenia § 440 ods. 1 písm. f) Správneho súdneho poriadku - súd nesprávnym procesným postupom znemožnil účastníkovi konania, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

7. Žalobca prostredníctvom svojho právneho zástupcu v podanej kasačnej sťažnosti uviedol, že správny súd prostredníctvom napadnutého rozhodnutia odmietol žalobný návrh s poukazom na to, že žalobca prehliada subjektívnu dvojmesačnú lehotu na podanie žaloby vyplývajúcu z ním označeného zákonného ustanovenia § 256 Správneho súdneho poriadku. Žalobca sa nestotožňuje s argumentáciou správneho súdu, pričom poukazuje na to, že správny súd mu odňal právo konať pred súdom s prihliadnutím na objektívnu lehotu na podanie žaloby proti inému zásahu, ktorá pri podaní žaloby bola zachovaná.

8. Podľa žalobcu správny súd plynutie subjektívnej lehoty spája s momentom vydania rozhodnutia o zákaze vstupu, ktorým žalovaný orgán verejnej správy uložil žalobcovi zákaz vstupu na územie Slovenskej republiky v trvaní 3 roky v zmysle ustanovenia § 82 ods. 7 zákona č. 404/2011 Z. z. o pobyte cudzincov. S vyššie uvedeným nie je podľa žalobcu možné súhlasiť s poukazom na to, že predmetom správneho konania nebol zákaz vstupu na územie Schengenského priestoru, ale zákaz vstupu na územie Slovenskej republiky. Ak zoberieme do úvahy premisu, že správne konanie bolo vedené v súvislosti so zákazom vstupu na územie Slovenskej republiky, tak akékoľvek tvrdenie o tom, že toto konanie sa vzťahuje aj na zákaz vstupu na územie schengenského priestoru je zmatečné a arbitrárne pri posudzovaní zachovania subjektívnej lehoty na podanie žaloby v zmysle ustanovenia § 256 Správneho súdneho poriadku.

9. Argumentácia konajúceho súdu, že cudzinec (žalobca) bol poučený podľa článku 24 nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 1987/2006 z 20. decembra 2006 o zriadení, prevádzke a využívaní Schengenského informačného systému druhej generácie (SIS II) o tom, že jeho údaje budú vložené do Schengenského informačného systému a bude vyhotovený záznam v Schengenskom informačnom systéme, čoho dôsledkom je odopretie vstupu alebo pobytu na územie členských štátov schengenského priestoru, je arbitrárna. Pre posúdenie plynutia lehoty na podanie žaloby nie je možné prijať vyššie uvedenú argumentáciu správneho súdu s poukazom na to, že rozhodnutie o zákaze vstupu neobsahuje žiadnu zmienku o článku 24 nariadenia, a to ani v časti poučenie na strane 3.

10. Žalobca taktiež poukazuje na to, že iný zásah orgánu verejnej správy spočíva v konaní žalovaného orgánu verejnej správy na základe rozhodnutia o zákaze vstupu, ktorým žalovaný orgán verejnej správy zapísal do systému SIS II údaj, ktorý nie je obsiahnutý vo výrokovej časti rozhodnutia o zákaze vstupu.

11. Žalobca ďalej poukázal na ustanovenie § 82 ods. 7 zákona č. 404/2011 Z. z. a uviedol, že žalovaný orgán verejnej správy svojou rozhodovacou činnosťou zakázal žalobcovi vstup iba na územie Slovenskej republiky v zmysle ustanovenia § 82 ods. 7 zákona č. 404/2011 Z. z.. Žalobca poukazuje na to, že znenie ustanovenia § 82 ods. 7 zákona č. 404/2011 Z. z. v znení zákona č. 125/2016 Z. z. dovoľovalo žalovanému orgánu verejnej správy uložiť žalobcovi zákaz vstupu iba na územie Slovenskej republiky, t. j. ak bol žalobca potrestaný v zmysle citovaného ustanovenia, tak mu nikdy nemohol byť uložený zákaz vstupu na územie celého schengenského priestoru. Na základe vyššie uvedeného je zřejmé, že ak žalovaný orgán verejnej správy mohol uložiť iba zákaz vstupu na územie Slovenska, tak nemohol účinne a platne poučiť žalobcu o zákaze vstupu na územie schengenského priestoru, keďže by konal nad rámec zákona. Správne orgány môžu konať iba v medziach zákona a príslušných zákonných ustanovení, čo znamená, že pri aplikácii ustanovenia § 82 ods. 7 zákona o pobyte cudzincov v znení zákona č. 125/2016 Z. z. žalovaný orgán verejnej správy nemohol poučiť žalobcu o niečom, čo nie je obsahom predmetného ustanovenia, a to ani v kontexte s článkom 24 nariadenia. Ak chcel žalovaný orgán verejnej správy v súlade so zákonom poučiť žalobcu o obsahu článku 24 nariadenia, tak uvedené mohol iba v rovine zákazu vstupu na územie Slovenskej republiky.

12. Faktom je, že žalobca sa o zákaze vstupu na územie Schengenského priestoru dozvedel až následne, keď Poľská republika dňa 12. januára 2017 prostredníctvom Centrálného technického orgánu štátneho

systému Informácii, Riaditeľstvo polície, vydalo oznámenie so sp. zn. WK.WADSV-23492/3281/2017/KiN, podľa ktorého žalobcovi bolo žalovaným orgánom udelený zákaz vstupu na územie Schengenského priestoru. Napriek vyššie uvedenému žalobca nespája plynutie subjektívne lehoty na podanie správnej žaloby ani odo dňa vydania oznámenia, keďže predmetné oznámenie bolo vydané orgánom, ktorý nemá kompetenciu opraviť chybný záznam s systéme SIS II, vydané v poľskom jazyku bez úradného prekladu do materinského jazyka žalobcu, resp. bolo voľne preložené do ukrajinského jazyka a žalobcovi nebola poskytnutá relevantná právna pomoc, t. j. ani mu nebola poskytnutá možnosť obrátiť sa na advokáta, ktorý by mu po materiálnej stránke objasnila vzniknutú situáciu. Na základe vyššie uvedeného žalobca má za to, že dvojmesačná subjektívna lehota na podanie žaloby proti inému zásahu orgánu verejnej správy začala plynúť od 26. februára 2018, keď mu bola slovenským advokátom poskytnutá relevantná právna pomoc na základe plnomocenstva, resp. prevzatím a prípravou zastúpenia vrátane prvej porady s klientom (žalobcom) v zmysle ustanovenia § 13a ods. 1 písm. a) vyhlášky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb.

13. Správna žaloba bola správnym sudom prijatá 12. marca 2018, resp. v rámci dvojmesačnej lehoty počítanej od 26. februára 2018. Na záver uvádzame, že žalobcovi nie je zrejmé, prečo správny súd vykonal dokazovanie vo veci samej a až následne vydal rozhodnutie, ktorým odmietol žalobu ako oneskorene podanú. Ak správny súd bol toho názoru, že žaloba je podaná oneskorene, tak nekonal hospodárne pri vykonávaní dokazovania a mal hneď pri prvom úkone vydať procesné rozhodnutie o odmietnutí podania. Žalobca preto namieta, že správny súd pochybil, keď konal v rozpore so základnými princípmi konania upravenými v ustanoveniach § 5 ods. 2 a ods. 7 Správneho súdneho poriadku.

14. Napokon žalobca poukázal aj na zásah žalovaného orgánu verejnej správy do jeho súkromného a rodinného života podľa článku 19 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a článku 8 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd ako aj na porušenie článku 3 ods. 1 Dohovoru o právach dieťaťa.

15. Žalovaný orgán verejnej správy sa k podanej kasačnej sťažnosti nevyjadril.

16. Podľa ustanovenia § 6 ods. 1 Správneho súdneho poriadku správne súdy v správnom súdnictve preskúmajú na základe žalôb zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy, opatrení orgánu verejnej správy a iných zásahov orgánov verejnej správy, poskytujú ochranu pred nečinnosťou orgánov verejnej správy a rozhodujú v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom.

17. Podľa ustanovenia § 438 ods. 1 Správneho súdneho poriadku kasačnou sťažnosťou možno napadnúť právoplatné rozhodnutie krajského súdu.

18. Podľa ustanovenia § 442 ods. 1 Správneho súdneho poriadku kasačnú sťažnosť môže podať účastník konania, osoba zúčastnená na konaní podľa § 41 ods. 2, ak bolo rozhodnuté v ich neprospech, a generálny prokurátor za podmienok ustanovených v § 47 ods. 2 (ďalej len „sťažovateľ“).

19. Podľa ustanovenia § 454 Správneho súdneho poriadku na rozhodnutie kasačného súdu je rozhodujúci stav v čase právoplatnosti napadnutého rozhodnutia krajského súdu.

20. Podľa ustanovenia § 461 Správneho súdneho poriadku kasačný súd zamietne kasačnú sťažnosť, ak po preskúmaní zistí, že nie je dôvodná.

21. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd kasačný podľa ustanovenia § 21 písm. a/ Správneho súdneho poriadku v spojení s ustanovením § 438 ods. 2 Správneho súdneho poriadku, po tom, čo zistil, že kasačná sťažnosť bola podaná riadne a včas (ustanovenie § 443 Správneho súdneho poriadku a ustanovenie § 444 Správneho súdneho poriadku), oprávnenou osobou na podanie kasačnej sťažnosti (ustanovenie § 442 Správneho súdneho poriadku), smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému je kasačná sťažnosť prípustná (ustanovenie § 439 Správneho súdneho poriadku), kasačná sťažnosť má predpísané náležitosti (ustanovenie § 445 ods. 1 Správneho súdneho poriadku a ustanovenie § 57 Správneho

súdneho poriadku) preskúmal napadnuté rozhodnutie z dôvodov a v rozsahu uvedenom v podanej kasačnej sťažnosti podľa ustanovenie § 440 Správneho súdneho poriadku, ustanovenia § 441 Správneho súdneho poriadku a ustanovenia § 453 Správneho súdneho poriadku a postupom podľa ustanovenia § 455 Správneho súdneho poriadku bez nariadenia pojednávania, keď deň verejného vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli súdu a na webovom sídle kasačného súdu (www.nsud.sk) podľa ustanovenia § 137 ods. 4 Správneho súdneho poriadku v spojení s ustanovením § 452 ods. 1 Správneho súdneho poriadku, po neverejnej porade senátu (ustanovenie § 137 ods. 1 Správneho súdneho poriadku v spojení s ustanovením § 452 ods. 1 Správneho súdneho poriadku) dospel k záveru, že kasačná sťažnosť žalobcu nie je dôvodná.

22. Predmetom konania pred kasačným súdom je rozhodnutie o podanej kasačnej sťažnosti proti rozhodnutiu správneho súdu, ktorým správny súd odmietol podľa ustanovenia § 98 ods. 1 písm. d) Správneho súdneho poriadku ako oneskorene podanú žalobu proti inému zásahu orgánu verejnej správy, ktorou sa žalobca domáhal zákazu žalovanému orgánu verejnej správy pokračovať v inom zásahu, ktorým je nesprávny zápis o zákaze vstupu žalobcu na územie štátov schengenského priestoru, vedený v Schengenskom informačnom systéme druhej generácie (SIS II) na základe rozhodnutia o zákaze vstupu na územie Slovenskej republiky z 10. augusta 2016 Č. p. : PPZ-HCP-SO17-202-006/2016, ktorým bol žalobcovi uložený podľa ustanovenia § 82 ods. 7 zákona č. 404/2011 Z. z. zákaz vstupu na územie Slovenskej republiky na tri roky a príkazu žalovanému orgánu verejnej správy, aby v lehote troch dní od právoplatnosti rozhodnutia, obnovil stav pred iným zásahom, a to tým, že upraví zápis o žalobcovi v Schengenskom informačnom systéme druhej generácie (SIS II) v súlade s výrokovou časťou rozhodnutia o zákaze vstupu.

23. Podľa ustanovenia § 252 ods. 1 Správneho súdneho poriadku žalobca sa môže žalobou domáhať ochrany pred iným zásahom orgánu verejnej správy, ak takýto zásah alebo jeho následky trvajú alebo ak hrozí jeho opakovanie.

24. Podľa ustanovenia § 256 Správneho súdneho poriadku žaloba musí byť podaná v lehote dvoch mesiacov odo dňa, keď sa osoba dotknutá iným zásahom orgánu verejnej správy o ňom dozvedela, najneskôr do dvoch rokov odo dňa vykonania iného zásahu orgánom verejnej správy.

25. Podľa ustanovenia § 97 Správneho súdneho poriadku ak tento zákon neustanovuje inak, správny súd kedykoľvek počas konania prihliada na to, či sú splnené podmienky, za ktorých môže správny súd konať a rozhodnúť (ďalej len „procesné podmienky“).

26. Podľa ustanovenia § 98 ods. písm. d) Správneho súdneho poriadku správny súd uznesením odmietne žalobu, ak bola podaná oneskorene.

27. Kasačný súd z predloženého súdneho spisu zistil, že žaloba proti inému zásahu orgánu verejnej správy bola v prejednávanej veci podaná žalobcom na Krajský súd v Košiciach elektronicky 12. marca 2018. Uvedené nebolo v konaní sporným.

28. Žaloba proti inému zásahu orgánu verejnej správy musí byť v zmysle ustanovenia § 256 Správneho súdneho poriadku podaná v lehote dvoch mesiacov odo dňa, keď sa osoba dotknutá iným zásahom orgánu verejnej správy o ňom dozvedela, najneskôr do dvoch rokov odo dňa vykonania iného zásahu orgánom verejnej správy. Zákonodarca tak v ustanovení § 256 Správneho súdneho poriadku stanovuje dve procesné lehoty - dvojiročnú objektívnu lehotu a dvojmesačnú subjektívnu lehotu.

29. Objektívna dvojiročná lehota vzťahujúca sa k okamihu, kedy došlo k vykonaniu tvrdeného nezákonného zásahu bude vždy počítaná od okamihu, kedy došlo k úkonu, ktorý je žalobcom označovaný za nezákonný. Žalobca v žalobe proti inému zásahu orgánu verejnej správy označil za nezákonný úkon zápis o zákaze vstupu žalobcu na územie štátov schengenského priestoru do Schengenského informačného systému druhej generácie (SIS II). Z pripojeného administratívneho spisu vyplýva, že zápis bol vykonaný 10. augusta 2018 na základe Žiadosti o aktualizáciu INO - vloženie

nežiaducej osoby z 10. augusta 2016 č. PPZ-HCP-SO17-202-008/2016. Objektívna lehota na podanie žaloby proti inému zásahu orgánu verejnej správy začala žalobcovi plynúť 10. augusta 2016. Zachovanie objektívnej dvojročnej lehoty žalobcom na podanie žaloby proti inému zásahu orgánu verejnej správy nebolo v konaní sporným.

30. Subjektívna dvojmesačná lehota je vždy viazaná na vedomosť žalobcu o nezákonomnom zásahu. Je preto nevyhnutné zodpovedať otázku, ktoré okolnosti vzťahujúce sa určitému úkonu orgánu verejnej správy musia byť žalobcovi známe, aby došlo k začatiu plynutia subjektívnej lehoty pre podanie žaloby proti inému zásahu orgánu verejnej správy. Podľa názoru kasačného súdu za začiatok plynutia subjektívnej lehoty na podanie žaloby proti inému zásahu orgánu verejnej správy je potrebné považovať okamžik, kedy sa žalobca dozvedel o skutočnostiach, v ktorých vidí nezákonný zásah. Konkrétne sa jedná o okamžik, kedy sa do sféry žalobcu dostanú také informácie, na ktorých základe je schopný nadobudnúť vedomosť o tom v čom konanie orgánu verejnej správy, ktoré má byť nezákonným zásahom, spočíva a že je zamerané proti nemu. Subjektívna lehota pre podanie žaloby proti inému zásahu orgánu verejnej správy začne preto plynúť odo dňa, kedy žalobca disponuje relevantnými informáciami, ktoré mu umožňujú posúdiť, že ide o konanie verejnej správy, v čom toto konanie spočíva a že je toto konanie zamerané proti nemu. Pre znalosť o tom v čom konanie spočíva je rozhodujúca vždy znalosť žalobcu o skutkových okolnostiach, z ktorých vyplýva konanie či nekonanie orgánu verejnej správy, v ktorom vidí žalobca nezákonný zásah.

31. Z pripojeného administratívneho spisu vyplýva, že žalobca bol v Poučení cudzinca z 10. augusta 2016 Č. p. : PPZ-HCP-SO17-202-007/2016 poučený o tom, že jeho údaje budú vložené do Schengenského informačného systému a bude vyhotovený záznam v Schengenskom informačnom systéme, čoho dôsledkom je odopretie vstupu alebo pobytu na územie členských štátov schengenského priestoru. Poučenie cudzinca žalobca vlastnoručne podpísal, pričom v administratívnom konaní do zápisnice o vyjadrení účastníka konania z 10. augusta 2016 Č. p. : PPZ-HCP-SO17-202-001/2016 uviedol, že rozumie dobre slovom aj písmom slovenskému jazyku a nežiada o tlmočníka. Subjektívna lehota na podanie žaloby proti inému zásahu orgánu verejnej správy začala žalobcovi plynúť 10. augusta 2016, kedy mal žalobca vedomosť o tom, že ide o konanie orgánu verejnej správy, ktoré je zamerané proti jeho osobe ako aj vedomosť o tom v čom spočíva toto (nezákonné) konanie. Subjektívna dvojmesačná lehota na podanie žaloby tak uplynula 10. októbra 2016 (ustanovenie § 69 ods. 4 Správneho súdneho poriadku). Kasačný súd preto zhodne s názorom správneho súdu konštatuje, že žalobca nepodal žalobu proti inému zásahu v zákonom stanovenej subjektívnej dvojmesačnej lehote, keď žalobu podal 12. marca 2018.

32. Na základe vyššie uvedeného sa kasačný súd nestotožňuje so záverom žalobcu, že mu začala plynúť subjektívna dvojmesačná lehota na podanie žaloby proti inému zásahu až poskytnutím relevantnej právnej pomoci na základe plnomocenstva od advokáta. Ak by kasačný súd prijal v prejednávanej veci tento záver a neprihliadol na vyššie uvedené skutočnosti, tak by subjektívna lehota na podanie žaloby stratila svoj zmysel.

33. Ak žalobca v kasačnej sťažnosti poukazuje na skutočnosť, že správny súd mu odmietnutím žaloby proti inému zásahu orgánu verejnej správy odňal právo konať pred súdom a to s prihliadnutím na objektívnu lehota na podanie žaloby, ktorá bola zachovaná, kasačný súd k tomu uvádza, že zákonodarcu v ustanovení § 256 Správneho súdneho poriadku stanovuje dve procesné lehoty pre podanie žaloby proti inému zásahu orgánu verejnej správy - dvojročnú objektívnu lehota a dvojmesačnú subjektívnu lehota, ktoré musia byť zachované pre včasnosť podania žaloby proti inému zásahu kumulatívne. Sama skutočnosť, že žaloba proti inému zásahu bola podaná v objektívnej dvojročnej lehote nie je postačujúca pre vyvodenie záveru, že žaloba proti inému zásahu orgánu verejnej správy bola podaná včas.

34. Tiež nemožno priznať relevanciu kasačným námietkam žalobcu, v ktorých poukazuje na nesprávny postup, resp. postup v rozpore so zákonom č. 440/2011 Z. z. žalovaného orgánu verejnej správy, z ktorého podľa žalobcu nemožno vychádzať pri posudzovaní zachovania subjektívnej dvojmesačnej lehoty na podanie žaloby proti inému zásahu orgánu verejnej správy. K uvedenému kasačný súd

konštatuje, že okolnosti, ktoré musia byť žalobcovi známe, aby začala plynúť subjektívna lehota na podanie žaloby nemožno spájať s jej dôvodnosťou.

35. Ak žalobca v podanej kasačnej sťažnosti poukazuje, že napadnutým rozhodnutím došlo k zásahu do jeho súkromného a rodinného života podľa článku 19 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a článku 8 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd ako aj k porušeniu článku 3 ods. 1 Dohovoru o právach dieťaťa, k uvedenému kasačný súd konštatuje, že vzhľadom na osvojenie si záveru správneho súdu, že žaloba proti inému zásahu orgánu verejnej správy nebola podaná žalobcom včas, kasačný súd sa nemohol zaoberať meritom veci.

36. Napokon kasačný súd zdôrazňuje právnu zásadu -„Vigilantibus iura scripta sunt“ zákony sú písané pre bdelých. Ak žalobca túto zásadu nerešpektoval a žalobu proti inému zásahu orgánu verejnej správy nepodal v zákonom stanovenej dvojmesačnej subjektívnej lehote (ustanovenia § 256 Správneho súdneho poriadku), musí znášať nepriaznivé následky z hľadiska obmedzenia prístupu k správne súdu.

37. Po preskúmaní podanej kasačnej sťažnosti kasačný súd konštatuje, že správny súd sa v napadnutom rozhodnutí riadne vysporiadal s otázkou prípustnosti (včasnosti podania) žaloby proti inému zásahu orgánu verejnej správy a neopomenul žiadnu relevantnú skutočnosť, v dôsledku čoho správny súd správne právne posúdil predmetnú vec a neporušil právo žalobcu na spravodlivý proces. Námietky žalobcu vyhodnotil kasačný súd ako nespôsobilé spochybniť vecnú správnosť rozhodnutia správneho súdu. Z uvedeného dôvodu kasačný súd kasačnú sťažnosť žalobcu podľa ustanovenia § 461 Správneho súdneho poriadku ako nedôvodnú zamietol.

38. O nároku na náhradu trov kasačného konania rozhodol kasačný súd tak, že žalobcovi, ktorý nemal v konaní o kasačnej sťažnosti úspech, nárok na náhradu trov kasačného konania nepriznal (ustanovenie § 467 ods. 1 Správneho súdneho poriadku v spojení s ustanovením § 167 ods. 1 a contrario Správneho súdneho poriadku). Žalovanému orgánu verejnej správy kasačný súd nárok na náhradu trov kasačného konania nepriznal, keďže to nemožno spravodlivo požadovať a v súvislosti s kasačným konaním žalovanému orgánu verejnej správy ani trovy nevznikli (ustanovenie § 467 ods. 1 Správneho súdneho poriadku v spojení s ustanovením § 168 Správneho súdneho poriadku).

39. Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v danej veci rozhodol pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.